

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3.

Den 1ste November 1887.

37te Aargang.

Uddrag af Apostel Geo. Teasdales Taler i Stockholm den 7de August 1887.

Nl. 10 Formiddag.

Seg er meget taknemmelig til Gud, at jeg i denne Dag kan mødes med de Hellige i Stockholm. Jeg har besøgt de Hellige i Tyskland og Danmark saavel som i Gøteborg og har fundet, at den samme Aand hersker overalt, som jeg finder her, og hvor som helst jeg mødes med de Sidste-Dages Hellige; thi de have alle annammet én Tro, én Daab, én Gud og ere beseglede med én Aand. De vise derved, at de ikke ere af Verden, og at de ikke ere falske Profeter; thi Verden hader dem, ligesom den har hadet og forkastet de sande Profeter, og den elsker kun dem, som ere af Verden. Dette er meget jorgeligt at tænke paa.

Hvilken af Profeterne blev antaget og erkjendt af Folket? Hvilken Brøde havde Jesus begaaet? Ingen! dog alligevel toge Folket hans Liv. Er han ikke nu anset for at være det bedste Menneske som levede? Vilde de tro, hvad han lærte? Han lærte den eneste Vej til Sandhed. Vilde de antage

Apostlenes Værdomme efter hans Død? Maatte ikke alle disse gjenmeengaa Forfølgelser og tilsidst Martyr døden? Hvad Lod maatte de erholde, som efterfulgte deres Værdomme? Blev de ikke forfulgte og maatte fly til Bjærgenes Huler og Kloster; blev de ikke brændte til Døde, og maatte de ikke lide Martyr døden paa flere Maader? Denne Forfølgelse fortsattes saa længe, der fandtes Hellige paa Jorden; og Historien udviser, at dette altid har været et Kjendetegn paa Kristi Kirke, naar den har været paa Jorden.

Kristus jatte i sin Menighed Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Der var kun én Fader, én Tro, én Daab og kun én Kirke, hvilken blev lignet ved et Legeme i Kristo. Hvad var det, som gjorde dem til Medlemmer i denne Kirke? Hvis Menneskeslægten nogensinde skal blive frelst, da maa det ske ved Dydighed til den Være, som Kristus lærte til Nicodemus i Joh. 3, 5. Kristus sagde til Martha og Marie: „Hvo, som tror paa mig, om

han end dor, skal han dog leve; og hver den, som leber, og tror paa mig, skal ikke dø evindeligen." Dette er Kristi Være, og min Mission til Verden er, at forkynde at han leber og at falde paa Menneskene at komme til ham. Vi opmuntre Alle til at tro paa Gud og bede til ham i Jesu Navn, at de maa faa sand Kundskab om Gud. Vi lære, at han er vor Fader; at han har Interesse for vor Belsærd og Frelse; at vi skulle søge ham og elske ham; paa det vi maatte komme ind i hans Nærværelse og blive ham lige. Han siger: „Vender Eder til mig og bliver frelst fra alle Jordens Ender." Derfor kalde vi paa Menneskene, at de maa vende om til ham og søge ham i Bøn om hans Nænde til at opløse deres Forstand; thi Ingen kan fatte det, som tilhører Gud, uden ved Guds Nænde.

Naar vi komme til at forstaa, at Gud er ren og hellig, vil det lede os til Omvendelse, thi vi ihukomme da vore Synder og føle os nedbøjede i Sorg, og det er denne Sorg, som leder os til at føre et bedre Liv. Vi forsage da vore Synder og begynde at forbedre vor Karakter og føre et bedre Liv. Vil dette bringe Tilgivelse og udslette vore Synder? Nej! men det aabner en Vej for os, hvorigjennem vi kunne blive tilgivne og drage Nytte af Kristi Blod, som blev udgydt for os, og for at dette kan ske, maa vi blive født paa ny; thi „uden Nogen bliver født af Vand og Nænde kunne de ingenlunde indkomme i Guds Rige."

Vor himmelske Fader ønsker at forløse os fra Døden og Helvede og har derfor givet sin egen Son, paa det at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv. Ønsker I at erholde disse Betsignelser? Om I gjøre, ville vi benytte Veligheden til at vise Eder den rette Vej.

Efterat vi have begyndt at tro paa Kristus og omvende os fra vore Synder, kunne vi blive døbt til vore Synders Forladelse, og vi ere formedelst Kristi Blods Kraft stiftede til at erholde den Helligaand, hvilken skal opløse vor Forstand og lede os ind i al Sandhed. Vor Fader i Himmelen ønsker at tildele os Visdom og Forstand, og om vi blive begavede dermed, da maa det ske formedelst vor Retfærdighed.

Der siges i 1 Joh. 3, 7—8: „Hvo, som gjør Retfærdighed er retfærdig lige som han (Kristus) er retfærdig. Hvo, som gjør Synd er af Djævelen; thi Djævelen syndede fra Begyndelsen." Betsignelserne erholdes kun paa visse Betingelser, og dette er Narsagen, hvorfor Folket ikke vil adlyde disse Prinsipper; thi de ønske at finde en lettere Vej til Guds Rige. Kristus sagde: „Hvo, som vil komme efter mig, han skal fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig." Naar den Ugudelige forsager sine onde Beje, da kan han formedelst Hellighed til Kristi Bud modtage Betsignelserne. Kristus siger: „Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte." „Derjom Nogen vil gjøre hans Vilje, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv."

Frelse er Noget, som kun kan modtages af den enkelte Person. Jeg kan ikke frelse Eder, men alene mig selv, og Betingelserne ere de samme nu som fordiin.

Kristi Kirke er altid den samme, og de, som forvalte i den, maa have Helligdighed fra Gud; thi om de ikke ere sendte af ham, ville de paa Dommens Dag blive ansæte som Bedragerer. Hvorfor udføres alle Ordinantser i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn? Der er tre, som vidne paa Jorden: Vandet, Blodet og Nænden, og de tre

førene sig til ét, og der ere tre, som vidue i Himmelen: Faderen, Ordet og Anden, og disse tre ere ét. Vi blive begravne med Kristus i Daaben og helliges formedelst Blodet, og siden modtage vi den Helligaand og blive ved den paamindede om at vandre i Næsfærdighed og ikke synde mere. Herren onsker at frelse os fra Synden, Helvede og Graven; dersom I ønske at blive frelste, da adlyd Evangeliets Forskrifter. Underjøg dem for Eder selv, paa det I maa vide, at disse Lærdomme ere sande.

Jeg har 35 Aars Erfaring i denne Kirke, jeg véd den er oprettet af Gud og kan bevidne, at denne Lære er Sandhed. Jeg véd at Josef Smith var en sand Kristi Apostel, og at Præstedømmet findes i denne Kirke. Paulus skriver i Ef. 4, 11., at Kristus indjatte i sin Kirke først Apostle; disse bleve først ordinerede, siden ordineredes Salvsfjerds til den samme Mission at prædike Evangeliet og lære Folket om Kristus og Vejen, som fører til Liv og Salighed.

Paulus opmuntrede dem, hvis Navne vare skrevne i Livsens Bog, til altid at glæde sig i Herren. Venner, om I attraa at faa Eders Navne skrevne deri, da gjør Herrens Vilje. Hvilket foretrække I, at blive elsket af Verden eller at tjene Gud? Verden forkaster dette Bærf, fordi det er upopulært, men dette er et Bevis paa, at det er af Gud; thi Kristus siger: „Vé Eder om Verden taler vel om Eder.“ En Herre i Syd-Carolina i Amerika sagde en Gang, at Mormonerne prædikede Bibelens Lærdomme, men de vare saa upopulære, og han vilde hellere forkaste Evangeliets Lære, end han vilde miste sin Popularitet. Han, ligesom alle Andre, havde sin frie Vilje. Evangeliet er gjengivet til Jorden, enten Menneskene ville tro

det eller ikke, og det bliver forkyndt for al Skabningen. Den Engel, som omtales i Nab. 14, 6., er kommen til Jorden, hvortil vi ere levende Vidner. Kristus har sendt Petrus, Jakob og Johannes tilligemed Moses og Elias, paa det Præstedømmet kunde atter blive oprettet paa Jorden.

Gud vor Fader gjør ikke Person's Anseelse som Menneskene gjøre; han siger: „Kommer til mig Alle, som ere besværede, og jeg vil give Eder Hvile.“ „Beder, saa skal Eder gives, leder, saa skulle I finde, banker, saa skal Eder oplades.“ Det er denne Andernes Fader, som vi formane Eder til at tilbede; thi han er den eneste, som kan give Eder Kundskab.

Jeg vilde ønske, at Tiden tillod mig nøjere at fremjætte disse Venner; men uagtet jeg nu maa afbryde, haaber jeg dog, at mit Vidnesbyrd maa blive Eder til Nytte og Gavn, og jeg forventer ogsaa at faa Lejlighed til fuldstændigere at vise Eder, hvorledes vi ere Guds Børn. Maa Herren velsigne Eder til at forstaa Frelsnings-Planen.

Jeg er glad over at mødes med de Hellige her, og jeg beder Gud vor himmelske Fader at hjælpe Eder til at holde Eder rene og ubesmittede og til at være trofaste indtil Enden. Amen!

Kl. 7 Aften.

Kjære Brodre og Søstre! Jeg er aldeles afhængig af den Helligaand, for hvad jeg skal sige. De Sidste-Dages Hellige stole paa den Visdom, som kommer fra Gud, vor himmelske Fader, og paa den Helligaands Inspiration. Herren har ikke udvalgt de Store af denne Verden, men han har valgt ringe Nedsfæder til at udføre sine Hensigter. Endstjont jeg er en Apostel, saa er jeg dog afhængig af Herren for hans Bistand. Jeg har ikke forhen kjendt, saa

godt som jeg nu gjør, det store Ansvar, som paahviler mig; og hvis jeg ikke ifølge min Erfaring vidste, at det er min Pligt at fremstille mig for Eder, vilde jeg ønske at drage mig tilbage fra dette Ansvar; men forudgaaende Lejligheder har lært mig at stole paa Herren i Fremtiden. Herren giver os det daglige Brød saavel i aandelig som i timelig Henseende. De, som ikke have Livsens Brød, maa hungre. Evangeliet er Noget, som vi ikke kunne undvære; vi kunne ikke undvære den Helligaands Indflydelse og Undervisning. Forend Kristi Kirke blev oprettet i denne Husholdning, og forend der fandtes nogen Sér, søgte Josef Smith Visdom af Herren, og det blev ham aabenbaret, at Guds Rige skulde blive oprettet, at Retsfærdighed skulde komme til at herske, og at Tugen, som ikke var fuld af Tro, Haab, Kjærlighed og Barmhjærtighed, kunde faa Del deri. Om vi ønske at virke for dette Værk, maa vi være maadeholdue i alle Ting og være i Besiddelse af den Helligaands Vejledning. Vi ønske Alle at anvende Livet paa den rette Maade; men vi kunne ikke gjøre det uden at være i Besiddelse af disse Gaver, nemlig: Tro, Haab og Kjærlighed. Det store Bud er, at vi skulle elske Gud af vort ganste Hjærte, Sjæl og Sind, og dette er ikke svært at gjøre, naar vi komme til at kjende vort Slægtskabsforhold til ham. Herren siger: „Min Søn! giv mig dit Hjærte!“ Derjom vi ret ville betænke det, vilde vi finde, at vort Liv, vor Tilværelse og Alt, som vi modtage, kommer fra ham, og at vi ere afhængige af ham for disse Ting. Hvorledes kunne vi elske Herren, som vi ikke have set? Hvis vi vide, at vi er elsket af ham, burde vi da ikke opvækkes til at have Kjærlighed i vore Hjærter til ham. Et

fader- og moderløst Barn kan f. Ex. erholde Undervisning, Uddannelse og Underholdning paa Slægtingers Bekostning, som bo i Indien, hvilke udføre dette formedelst deres Kjærlighed til Barnet. Barnet bliver underrettet derom og siges, at disse Slægtinger agte at besøge det. Tror I ikke, at denne Velgjærning vilde indgyde Barnet Kjærlighed til disse Personer? Jo visse! thi det er overensstemmende med de naturlige Følelser hos Menneskene. Paa samme Maade kunne vi elske Gud, naar vi blive bekendte med vort Slægtskab til ham. Kristus lærte sine Disciple at bede: „Vor Fader! du som er i Himmelen!“; der siges ogsaa, at „Gud er vore Manders Fader;“ Kristus sagde: „Fader, i dine Hænder befaler jeg min Aand.“ Dette viser os, at vi ere i Besiddelse af baade Aand og Legeme, hvilke tilsammen udgjør Sjælen. Salomon sagde: „Stovet maa komme til Jorden igjen, som det var før; og Aanden maa komme til Gud igjen, som gav den.“ Derjom Aanden skal vende til Gud igjen, maa vi en Gang have været der: thi det er unnligt at vende tilbage til et Sted, hvor vi ikke før have været. Der er et Slægtskab mellem Gud og os, og han har aabenbaret os, at vi havde en Tilværelse hos ham, forend vi kom her paa Jorden. Kristus er et troværdigt Vidne om, at han var med i Begyndelsen. Apostlen Paulus siger i sit Brev til Hebræerne, at Kristus var Faderens udtrykte Billede, og at Verden blev skabt ved ham. Hans Aand maa derfor have været nær Faderen i Begyndelsen.

Lad os underjoge Jer. 1 Kap. og se, hvorledes Jeremias blev kaldet til at være en Profet, medens han endnu var ung og havde svært for at tale.

Herren sagde: „Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg dig, jeg be-
stiftede Dig til en Profet for Folkene.“

Hvorledes kunde Kristus være nær
Faderen i Begyndelsen, hvis han ikke
eksisterede førend for omtrent 1800 Aar
siden. I 1. Mosebogs 1ste og 2det
Kapitel berettes om Menneſkets Skabelse,
at Legemet blev dannet af Jordens Støv,
men Aanden blev givet af Gud. Jesus
blev adspurgt angaaende den Mand,
som var født blind, enten han eller
hans Forældre havde synnet, hvilket
vi ser, at han havde haft en Tilværelse,
førend han blev født her paa Jorden.

Vi ville nu overveje Jobs 38te Ka-
pitel, hvor Herren siger til ham: „Hvor
var Du, da jeg grundfæstede Jorden?
forhønd det, om Du kjender Forstand . . .
Da Morgen-Stjerner sang tillige og alle
Guds Sonner raabte for Glæde.“ Hvem
vare disse Guds Sonner? De vare
Aanderne, som vare hos Gud i Begyn-
delsen. Efterdi Gud er vore Aanders
Fader, saa har han Krav paa vor Kjær-
lighed og Hengivenhed, hvilket bringer
os til at udvise Lydighed. Vi ere
komne her for at berede os for en her-
ligere Fremtid; og Herren fordrer af
os at elske ham, og om vi elske ham,
ville vi holde hans Bud, og der er kun
én Fader og én Gud, som vi have at
tilbede.

Det første, som udvikles hos et Barn,
som er afhængig af Moderens Hjælp,
er Kjærlighed til hende; thi det er na-
turligt at elske dem, som drage Omjorg
for vort Belsærd. Et Barn er altid
tilfreds i Moderens Arme, men om det
vaagner og ikke finder sin Moder, saa
begynder det at græde; men saa snart
det atter mærker Moderens Omjorg,
føler det sig tilfreds, og efterhaanden
som det voxer op og bliver bekjendt
med sin lille Verden, saa tiltager Kjær-
ligheden til Forældrene. Drengen og

Pigen, naar de voxer op, søger at vise
deres Kjærlighed til deres Moder. Dette
er den naturlige Udvikling; thi det er
ifølge Naturen at være født i Kjærlig-
hed. Saaledes er det ogsaa med Kjær-
ligheden til Kristus.

Drengen og Pigen elske deres For-
ældre saa højt, at de ikke kunne tænke
sig en Tid, naar de ønske at forlade
Hjemmet; men naar de voxer op, frem-
kommer der en endnu stærkere Kjærlig-
hed end den, de havde til Forældrene;
de fordrer en tilsvarende Kjærlighed fra
Nogen af det modsatte Kjønn i en anden
Familie. Er det muligt længere at ud-
vikle denne Kjærlighed? Ja! Denne
Kjærlighed kan udvikles i en meget høj
Grad. I Tidens Løb blive Drengen
og Pigen selv Forældre og dette synes
at være Kronen paa Kjærligheden. De
lære nu først at kjende hvad Moder-
Kjærlighed er; naar de se dette lille
Barn, begynde de at fatte den Kjærlig-
hed, som deres Moder havde til dem.
Det formodes nu, at dette er Kjærlig-
hedens Højdepunkt, at det er umuligt
at udvikle disse Følelser videre; men
med Tiden kommer nok et Barn, og
for hvert saadant finde de, at Kjærlig-
heden forøges og bliver mere og mere
omfattende. Hvis vi fore et godt Liv,
da ønske vi at blive gamle og gaa til-
bage til vor Fader, dette er et natur-
ligt Princip.

Kunne vi nu fatte, hvorfor Gud
fordrer vor Kjærlighed. Moderen over
sit Liv for sine Børn. Faderen stræber
for at forjorge dem med Føde og Klæder
og for at kunne give dem en god Op-
dragelse. Hvis der spørges: Hvad ønsker
Du til Gjenjæld? saa bliver Svaret:
Giv os din Kjærlighed, da ere vi rigelig
belønnede. Hvad kan tilfredsstillende Man-
den for hans Stræben? Hans Hustrus
Kjærlighed; og ligesaa med Manden til
Hustruen. Det er nødvendigt, at Kjær-

lighed maa existere. Det sidste Bud, som Kristus gav, var, at de skulde „elske hverandre“; uden dette er Verden et Ode. Der findes Intet i Verden, som kan sammenlignes med Kjærlighedens Evangelium. At elske Gud er at frygte ham og holde hans Bud.

Kristus var Faderens udtrykte Billede. Filippus begjærede en Gang at se Faderen, hvorpaa Kristus svarede: „Saa lang en Tid er jeg hos Eder og Du haver ikke kjendt mig Filippus? Hvo mig haver set, haver set Faderen“; Heraf kunne vi se, hvor let det er at kjende Faderen, efterdi han er lig Sønnen.

Derksom en Mand forfører en Kvinde, da viser dette, at han ikke har Kjærlighed; thi der er lige saa stor en Forskjel mellem Løstgæstighed og Kjærlighed som der er mellem Lys og Mørke. Vi ville altid have en stor Overbærelse med dem, vi elske, og hvor virkelig Kjærlighed findes, der findes ogsaa Lykke. Den største Velsignelse for et Menneske er et vel anvendt Liv, og den største Sorg er at have forspildt sit Liv uden at have Kjærlighed til Gud og Næsten. Om vi forstaa vort Slægtskab til Gud, ville vi søge ham i Bon, paa det vi maa holde os nær til ham og blive velsignede.

Marfagen, hvorfor jeg har søgt at vise Eder vort Slægtskabsforhold til Gud, er, at I maa drage nærmere til ham og forbedre Eders Liv i Fremtiden. Derksom I ville adlyde Evangeliets Lærdomme, om Eders Synder end ere blodrøde, skulle de blivie saa hvide som Sne. Vi kunne se hvorledes den forlorne Son angrede sine Født og kom tilbage til Faderen, onskende at blive antaget som en Tjener, og hvorledes Faderen af Glæde over hans Tilbagekomst tog ham i sine Arme og gjorde et stort Gæstebud for ham.

Kristus sagde, at der er stor Glæde i Himmelen over en Synder, som omvender sig. Kvinden, som blev greben i Hor, blev fortalt, at hun skulde gaa bort i Fred og ikke synde mere. Om I ombende Eder til Herren, da vil han antage Eder; thi „han onsker ingen Synders Død, men at de skulle omvende sig og leve.“ Herrens Kjærlighed til os er stor. Han siger: „Kan og en Kvinde forglemme sit diende Barn, at hun ikke forbarmer sig over sit Lids Son, da vil jeg dog ikke glemme dig.“ Naar vi forstaa, at den guddommelige Kjærlighed er saa meget stærkere end den menneskelige, og vi ret komme til at fatte dens Omfang, hvorledes kunne vi da gjøre Noget, som kunde mishage ham? Venner, lad os lære at kjende Gud, at vi kunde elske ham og gjøre hans Vilje og blive velsignede af ham.

Jeg har set mange daarlige Rhytter udspredte i Trykken om de Sidste-Dages Hellige, og jeg siger til Eder, at de ere aldeles ugrundede. Kunde disse Herrens Tjenere, som lære Eder om Gud og hans Vilje, at I kunne finde Frelse, være Bedragerer? Nej, vissefelig ikke! De ere inspirerede af Guds Kjærlighed; de forlade deres Hjem og Familier og gaa ud i Verden for at prædike Evangeliet — for at omgaaes med de Fattige og udføre Evangeliets Ordinantjer.

Maa Herrens Velsignelser hvile over Stockholm og i Særdeleshed paa Eders Præsident og de onrejsende Eldste samt paa alle de Hellige. Jeg onsker at sige til Eder: Lytter til Præstedømmets Raad og Lærdomme, betaler Eders Tiende og Eders Dfringer i Oprigtighed, og I skulle da blive velsignede i Overensstemmelse med Herrens Forjættelse i Malakias 3. Kapitel. Derksom I udføre Eders Pligt, da vil Herren opfylde sine Løfter; thi dette er Nøglen til at erholde Velsignelserne. Jeg

nedbeder Herren Betsignelser over de Oprigtige af Hjærtet.

Jeg har glædet mig meget over mit Besøg i Skandinavien. Fred være med Eder! Maa I blive velsignede i Eders

timelige Forhold og blive bevarede i Trofasthed og faa Del i den første Opstandelse og blive delagtige i Guds herlige Betsignelser. Amen!

Høje Tanker om almindelige Ting.

Livets Kamp gaar os i de fleste Tilfælde imod, og at vinde dem uden Fægtning vilde være det samme som at vinde dem uden Kræ. Dersom der ingen Banskkeligheder vare, vilde der ej heller være noget at bekjempe; hvis der ikke var noget at stride for, vilde der ikke være noget at vinde. Banskkeligheder kunne maaſte forſærde de Svage; men de tjene kun til at begejstre Mænd, som ere faste og bestenkte i deres Karakter. Alle Erfaringer i Livet lærer os, at enhver Hindring, som moder os paa Fremadskridningens Bane, kan i Almindelighed overvindes ved en rolig og god Opførsel, ærlig Fremgangsmaade, Stræbsomhed, Udholdenhed og frem for Alt ved en fast Beslutning at overvinde alle Banskkeligheder, og paa en mandig Maade møde enhver Støffelse.

Samuel Smiles.

Væg Mærke til, hvormed I forbruge. Det gjør intet til Sagen hvor meget der fortjenes, dersom de udgive mere, end de fortjene, da vilde de altid vedblive at være fattige. Kunsten bestaar ikke ſaa meget i at fortjene Penge som i at spare dem. Mange ſmaa Udgifter ere lig Mus i en Lade, de foraarſage ſtor Odelæggelse. Naar et Haar efter et andet kommer af, bevirker det et ſtaldet Hoved. Binden vil rive Taget af Huset ved at tage et Straa ad Gangen. Regnen kommer i Stuen i draabevis. En Tonde kommer ſnart om den kun læſker en Draabe i Minutten. Naar Du vuffer at spare, da beghynd med din Mund, der er mange Tyde i Halsen. Halve Bajere bringe ſtore Udgifter. Hold Dig altid indenfor dine Grænſer. Vælg paſſende Klæder af varig Stof, og ikke noget ſpraglet Fjindhed; Hoved-henſigten er at holde Dig varm. En Laabe kan fortjene Penge, men det fordrer en forſtandig Mand til at anvende dem. Dersom Du udgiver hele din Fortjeneste til Føde og Klæder, da bliver der intet til at ſætte i Sparekaſſen. Arbejd flittig og ſpar medens Du er ung, da vil Du ſaa en Lejlighed til at hvile Dig, naar Du bliver gammel.

The Berwick Gazette.

Den 1ste November 1887.

Bagtalelse og dets Onder.

Iblandt de Onder, som Menneskene ere tilbøjelige til at blive bejnærede af, er der maasse Intet, som er saa lidet bemærket og antaget for en saa ringe Fejl som Bagtalelse; der er maasse til samme Tid heller Intet, som foruretter og bringer de Ustydige mere Sorg og Bedrøvelse. Hvor ofte have vi ikke haft Exempler paa, at Fortællinger ere blevne udsprede om Individer paa blotte Formodninger og Tanker, ja endog efter ligefremme Opdigtelser, hvilke have stillet Bedkommende i et falsk Lys i deres umiddelbare Omgivelse og ofte har været sendt til de fire Vejr baade gennem Breve og ved mundtlig Overlevering uden at være baseret paa andet end løse Rygter, Gissninger og Formodninger; og naar endelig de, som have været bestjæftigede med at udsprede saadanne Onder, ere blevne bragte til Taushed, da, i Stedet for at vedkjende deres onde Handlinger og søge at oprette det Onde, have de jueget sig bort med skjæve Dine, vrede over at deres Forsøg mislykkedes; lig Hunden, der er pidstet for sit Indgreb blandt Faarene, løber bort med Halen mellem Benene, ventende en Lejlighed til et nyt Angreb. Personer, som ere hengivne til dette Onde, ere altid meget opmærksomme og forekommende og søge at vinde Indpas paa denne Maade hos dem paa hvis Arme de onste at binde deres Bagvaskelser. Vi ville gjøre følgende Uddrag af en Artikel, skreven af Apostel G. D. Cannon om dette vigtige Onne.

„Jeg har forhen været foranlediget til at kalde de Helliges Opmærksomhed til en stor Fejl som findes iblandt dem. Dette er den Bane at fortælle skadelige Historier om hverandre og sætte samme i Omløb. Et saadant Tilfælde kom for ikke længe siden til min Kundskab, hvilket jeg vil omtale.

„En Stavs-Præsident, en Mand med god Dommeskraft og som har til Hensigt at være en retfærdig Mand, omtalte i Lobet af sin Samtale med mig et Tilfælde, i hvilket en fremragende Mand skulde have gjort en Fejltagelse. Efterat han havde endt sin Fortælling, udspurgte jeg ham desangaaende og onskede at vide, om han vidste den var Sandhed; thi jeg ansaa den for en grov Bestyldning. Han svarede, at han ikke selv vidste det var Sandhed; men han havde hørt den fra paalidelige Kilder og gav mig Navnet paa den Mand, som havde fortalt ham Fortællingen.

„Jeg sagde til ham: „Dette er en grov Bestyldning, og det forekommer mig, at med mindre De absolut véd, at den er Sandhed, burde De ikke fortælle den. Jeg vilde raade Dem at finde ud for Dem selv og være sikker paa, at den er Sandhed, førend De igjentager den.“

„Jeg betvivlede Rigtigheden af denne Historie og har siden hørt, at den ikke var Sandhed.

„Antag nu at jeg havde troet den Bestyldning, som blev gjort mod denne Mand, og at jeg havde fortalt den til Andre, den vilde da have haft min Bekræftelse og vilde være bleven udsprede for at være paalidelig. Hvis jeg havde fortalt den, vilde dette have ledet dem, som horte den, til at tro, at der ikke kunde være nogen Tvivl desangaaende. Det vilde paa denne Maade have gjort

denne Broder en stor Forurettelse — en Forurettelse, som ikke letligen kunde blive oprettet.

„I dette Tilfælde tog jeg mig den Frihed at forelægge denne Stavs-Præsident Nødvendigheden af ikke at fortælle en ærefrænkende Historie, som han maatte høre, angaaende en af sine Brodre, uden først at gjøre sig den Ulejlighed at forviise sig, om den er Sandhed,

„Erfaringen har lært mig, at det er meget hjældent, man kan stole paa en ensidig Beretning. Den kaster kun Lys paa den ene Side af Sagen, men naar alle Sider bliver belyst, faar det ofte et andet Udseende, der bliver andre Omstændigheder og andre Forklaringer fremførte, som kaster et helt andet Lys paa Sagen.

„Det er ikke alene præsiderende Embedsmænds Pligt at anvende disse Forsigtigheds-Regler, men det er ethvert Medlems Pligt i Kirken. Vi ere ikke retfærdiggjorte i at tale Ondt om vore Brodre og Søstre, og i Særdeleshed hvis Ondet er et blot Rygte og ikke har nogen virkelig Grundvold.

„Mænds og Kvinders Anseelse bliver ofte ruineret og næsten ødelagt paa denne Maade ved falske Bestyldninger, og et Onde bliver begaaet, som undertiden ikke kan blive oprettet i dette Liv. Sladder bliver sat i Omløb, det gaar fra Mund til Mund, indtil Luften er fyldt med det; Karakterer bliver svartet, og Under begaaet, som bevirke stor Sorg, og det hyppigen med kun liden eller ingen Grund.

„Dette er et frygteligt Onde, og de, som tage Del deri, burde omvende sig derfra; de overtræde deres Pagter og ville uden Tvivl bringe Guds Mishag over dem. De, som have været i Herrens Tempel vide, hvilke Pagter de have indgaaet i denne Henseende; dog er der Mange, som, medens de foregive at have stor Afsty for at bryde andre Pagter og mene, at de, som overtræde dem, fortjene passende Straf, henhynsløst ville vedblive at bryde denne Pagt og synes ikke at tænke, at de derved bringe den mindste Fordømmelse over sig selv.

„Satan beskrives for vore Brodres Anklager. Johannes den Aabenbarer siger: „Og jeg hørte en stærk Røst i Himmelen, som sagde: nu er Saligheden og Kraften og Riget blevet vor Guds og Magten hans Salvedes; thi nedstyrtet er vore Brodres Anklager, som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat.“

„Brodres og Søstres Anseelse burde være andre Medlemmer i Kirken ligesaa kjære som deres egen. De have ikke større Ret til at fordunkle den eller til at angribe den, end de vilde have til at begaa en legemlig Skade paa hans Person. Enhver Sidste-Dages Hellig, der soler som han burde, vilde stanne sig ved at slaa en Mand eller Kvinde. Er der en Kvinde i vort Samfund, som vilde anse det for passende at slaa sin Broder eller Søster med Naven og give dem et blaa Dje? Svage Kvinder gjøre større Skade end dette, naar de svartter Mænds og Kvinders Karakter ved falskelig at tale Ondt om dem. Hvo er der iblandt os, som ikke vilde foretrække at erholde et Slag hellere end at blive beskæmmet og falskelig bestyldt for Ting, i hvilke de ere uskyldige, eller have sin Familie bagtalt og belojet? Mand og Kvinde kunne maaflø forestille sig som gode Venner og fremvise megen Venlighed og gode Følelser; men dersom de ere uskyldige i saadanne Handlinger, da ere de Hyklere og hemmelige Fjender og burde afstys mere end en aaben Fjende.

„Mormons Bog underretter os om, at der vare Tider iblandt Nephiterne, naar Satan havde stor Magt over Folket til at bedrage dem, og en af Narsjagerne var, at Landet var fuld af falske Rygter, Folkets Hjerter vare haarde, og alle Slags Løgne bleve fatte i Omfob.

„Den samme Satan benytter sig af de samme Midler i Dag for at odelægge Menneskenes Børn. Der ere Perioder, naar han erholder stor Magt til at bedrage og mislede Menneskeslægten og fylde den med Løgn. Jeg har tænkt, at denne er en af disse Perioder. Han benytter sig af Velsigheder, naar mange af Kirkens ledende Mænd ere fraværende, til at fylde Landet med falske Rygter, hvilke, til hans store Tilfredsstillelse, gaa fra Mund til Mund med stor Hurtighed. Tildragelser ere falskelig fremstillede, Handlinger forfæret opfattede, Ord, som i sig selv ere uskyldige, blive forandrede og gjort til Ondt. Fordrer Nødvendigheden derfor ikke, at Opmærksomheden bliver henledet paa dette store Onde?

„Ingen Sidste-Dages Hellig burde tale Ondt om andre Medlemmer i Kirken. „Men“, spørges der, „antag at et Medlem begaar et Onde, have vi ikke da Ret til at tale derom?“

„Du burde omtale det til ham eller hende og ikke gaa til Andre og tale derom. Hvis En har gjort noget, som er forfæret, da burde den vides, hvori dette Onde bestaar. Deres Opmærksomhed skulde henledes derpaa og Omvendelse fordres. Derfom Omvendelsen ikke bliver udvist, kunne de behandles efter Kirkens Love, hvilke ere Guds Love. Paa denne Maade kunne vi behandle Overtrædere, og der vilde ikke være nogen Nødvendighed for at kritisere hver-andres Ord og Handlinger.

„So mere fremragende en Mand og Kvinde eller en Familie er, desto mere ere de udsatte for at blive angrebne paa denne Maade. Mange tage sig den Frihed at indblande sig i ledende Mænds Familie-Affærer, hvilket frembringer sorgelig Folger. Der er en vis Klasse, hos hvem intet Navn eller Anseelse, lige meget hvor dyrt kjøbt det end maa være, er helliget og fri fra saadanne Angreb. Det er undertiden et Spørgsmaal i mit Sind, om opstandne Væsner og deres Familier, hvis de vare her, vilde blive fritagne fra saadanne Menneskers Kritik.

„Enhver Sidste-Dages Hellig, som forstaaer Beskaffenheden af dette Værk, forventer naturligvis kun ilde Omtale og at allehaande Bestyldninger ville udspredes om ham af de Ugudelige. Dette har ingen Virkning paa Majoriteten af vort Folk; men naar denne Behandling kommer fra vore Brødre og Søstre i Kirken, hvor dybt er da ikke Saaret, og hvor bedrovelige ere ikke de Følelser, som det frembringer!“

Nogle, naar de udsprede lognagtige Bestyldninger, undskyldte sig med, at de ikke selv have opdigtet Bagvaskelsen og mene, at de i saadanne Tilfælde ikke ere under noget Ansvar; men det burde erindres, at det ikke alene er Løgneren, men „enhver, som elsker og over Løgn“, der vil falde under Guds Dom. Lad derfor ikke disse Vinier falde paa Stengrund men i god Jord, saa de kunne bære megen Frugt.

Emigranterne, som afgik herfra den 29de September, ankom til New-York den 18de Oktober d. A. De forsatte Rejsen næste Dag Alle vel.

Fakta angaaende Utah.

Befolkningen i Utah-Territorium blev i Aaret 1880 ved den daværende Folketælling angivet til 143,963, af hvilke 99,969 vare Indfødte. Formedelt den naturlige Forøgelse og Tilstrømning ved Immigration kan den nærværende Befolkning uden Fare for Overdrivelse anslaaes til 190,000.

Territoriets Landareal er 84.970 Kvdr. Mile*), dets Vandareal er 2,780 Kvdr. Mile. Det strækker sig 325 Mile mod Nord og Syd og 300 Mile mod Ost og Vest, og mere end 10 Millioner Akres af Landet er blevet opmaalt. Hvor som helst en Strom flyder ned fra Bjærgene ere Byer blevne anlagte, hvilke forøges i Antal og Velstand efterhaanden som et større Areal bliver bragt under Kultur formedelt Vandforraadet, som storligen har forøget sig, og tillige ved forskjellige Industriers Oprettelse ved Siden af Agerdyrkingen. Der findes i det mindste 350,000 Akres Vand indhegnet, og Kornavlen udgjør ikke mindre end 3 Millioner Bushler aarlig. Bjærgskaaringerne og Højlandet giver tilstrækkelig Græsning for Kreaturerne. Heste- og Kvægghorder fedes paa dem for Hjemmets Brug og for en ikke ubetydelig Udførsel, og Faareavlen har udvidet sig til en betydelig Udstrækning. Fabrikker for Forarbejdelse af Garn, Klæde, Tæpper, Skabler o. s. v. ere anlagte i forskjellige Dele af Territoriet og desforuden udføres aarlig over én og en halv Million Pund Uld. Alle Slags Frugt, som kan avles i Staterne, trives i Utah og findes her af den bedste Slags. Torrede Aprikoser, Ferskener, Æbler, Blommer og mindre Frugt høre til Utahs fordelagtigste Udførselsartikler.

*) Hvor Mile forekommer, menes her engelske.

Ifølge statistiske Opgaver i 1880 havde Utah 1,966 Fabrikker og Møller, som beskæftigede 3,221 Personer og havde en Kapital til et Beløb af 2,839,463 Dollars og producerede Værdi til en Værdi af 4,217,434 Dollars. Dette er forøget i en stor Udstrækning i de forløbne syv Aar, og det overdrives ikke, naar vi anslaa Utahs aarlige Fabrikation til 10 Millioner Dollars. Heri er ikke indbefattet dens Smelteovne og Reduktions-Værker og deres Frembringelser. De almindelige Tilvirkninger ere Hvedemel, Maismel, Ost, Salt, Sirup, Læder, Stovler og Sko, Seletøj, Sæbler, uldne Tøjer, Strikkevarer, Bræder, Binduer, Døre, Rister, brændte Sten, Kalk, Træful, Maskineri, Møbler, Papir, Sæbe, Lim, Lys, Pottemagervarer, Koste, Borster, Hatte, Kurvemagerfager, Kandis, Biskoitter, Tandstikker etc. Der ere flere Jernstøberier og Maskinværksteder, mange Savmøller, Hovlemaskinerier o. s. v.

De almindelige Mineraller og Stenarter i Utah ere Guld, Sølv, Bly, Kobber, Jern, Kul, Svovl, Antimonium, Glimmer, Stensalt, Arsenik, Alum, Sinober, Kobolt, Bismuth, Gips, Marmor, Granit, Sandsten, Kalksten, Stiffer, Olier, Jordbæg, Kaolin, tilligemed forskjellige Slags Lær, etc.

Utah har, siden Minearbejdet paa begyndtes der, frembragt over 80 Millioner Dollars Værdi af de ædle Metaller. Nye Miner opdages stadig, og mange af de gamle ere baade bevarende og fordelagtige.

Iblandt Territoriet uopdyrkede Rigdomme er Jernet, hvilket findes paa mange Steder og er anerkjendt af kundige Mænd for at være saa godt som noget der findes i Verden. Der er

baade magnetisk og almindelig Erts, som giver fra 50 til 65 Procent Jern og er mærkbarlig baade i Kvantitet og Kvalitet. I Nærheden af hvor Jernet findes, er værdifulde og udstrakte Kuller, saavel som Kalksten, hvilket vil gjøre Forarbejdelsen af Jernet baade let og billig, naar store Kapitaler kan blive anvendt til Arbejdet, og de politiske Forhold vil garantere Sikkerhed for saa vigtige Foretagender. Kulgruber af stor Udstrækning aabnes i andre Dele af Territoriet. Der er Salt nok til at salte hele Verden; Svovl nok til at kvæle den; Kul nok til at forbrænde den. Der er Bly, Jern, Glimmer, Antimonium og andre Mineralier til at forsyne Landet i Aarhundreder, og det er først nu, at Rigdommene af denne vigtige Del af Landet er begyndt at blive bekendt.

Der er 3,000 Mile af almindelige Landeveje i Utah; 1,143 Mile af Jernbaner; 2,747 Mile af Telegraf-Traade; omtrent 1,000 Mile Telefon-Traade med mere end 750 Telefoner. Midlerne for hurtig Meddelelse foroges stadig, og Handelen med de omliggende Stater og Territorier tiltager med Udvidelsen af Jernbanernes Anlag gennem Territoriet og til dets Grænser.

Oplysningen i Utah staar paa et højere Trin, end hvad der almindelig antages. Ifølge den sidste Statistik udgjorde de af Bornene over 10 Aar, som ikke kunne læse 3²⁷ pCt., og som ikke kunne skrive 6¹³ pCt., medens de i hele de Forenede Stater, som ikke kunne læse, beløber sig til 9⁸² pCt., og 12⁵⁵

pCt., som ikke kunne skrive. Utah er saaledes foran 34 Stater og Territorier i Unionen i Henseende til Oplysning. Et Skoleystem er indført i Distrikterne, der tilbøds understøttes fra Territoriets Skatkammer, hvilket har eksisteret i flere Aar og gjør stadig Fremgang. Ved Siden af Distriktskolerne findes der flere Højskoler, adskillige private Akademier og 60 Skoler, understøttede af forskjellige Samfund, tilligemed Deserets Universitet, tilbøds understøttet fra Territoriets Skatkammer. Alle ledende religiøse Samfund ere repræsenterede og have opført Kirker og Gudsdyrkelessteder.

Litteraturen har en stor Cirkulation i Utah. De ledende Blade og de bedste Magasiner er godt understøttet.

Utah har mindre Befætning end nogen anden Del i dette store Land. Territorial- og Skolestat til sammen er kun $\frac{2}{3}$ Cent paa en Dollar og County-skatten udgjør det samlede Beløb. Kommunerne kan beskattes $\frac{1}{2}$ Cent for almindelige Djemed og $\frac{1}{2}$ Cent for Anlæg og Forbedring af Veje, og de ere forbudte ved Lov at gaa ind i stor Gjæld. Ejendommene ere beskattede til et Beløb af næsten 30 Millioner, medens Miner og uforarbejdede Erter ere fritagne. En høj Befætning paa Driftsvarer tjener til at regulere Driftkenstab paa saadanne Steder, hvor Afholdenheden ikke opretholdes, og dette understøtter den offentlige Indkomststat, hvilken forbruges paa en økonomisk Maade til Offentlighedens Fordel.

Sidneys Rigdon's sidste Vidnesbyrd.

Det er vistnok bekendt for mange af vore Læsere, at Sidney Rigdon, som en Gang var én af Kirkens mest

fremragende Mænd og Raadgiver til Profeten Josef Smith, blev affat fra alle sine Tillidsposter i Kirken og om-

sider udeluftet, fordi han aspirerede til at blive Kirkens Leder efter Profetens Martyrdød 1844. Han var en overordentlig begavet Taler og Videnskabsmand og havde været et udvalgt Medskab i Herrens Haand til at fremstille Zions herlige Sag i det mest glimrende Lys, men hans Uergjærrighed bragte ham til at tabe Balancen og paaforte hans Fald. Det er i Almindelighed denne Mand, som faar Skylden for at have forfattet eller skrevet Mormons Bog efter den berhyggede „Spaulding Roman“; skjønt Mormons Bog var i Tryk flere Aar inden Hr. Rigdon hørte noget om Mormonismen eller Josef Smith. Hans Udelukkelse af Kirken paa en Tid da dens store Leder var falden som Offer for Pobelvældet i det lovpriiste og frie Amerika, og da den maaske mere end nogeninde før tiltrængte alle sine Kræfter, vilde fra et almindeligt Synspunkt være at anjé som det sikre Middel til Oplosning. Hans lange og fortrolige Umgang med Profeten og andre af Kirkens ledende Mænd vilde sætte ham i Stand til at afløre alle Hemmeligheder (saafremt de eksisterede) til Skade for Kirken i Fremtiden. Hans store Indflydelse og Talegaver vilde sætte ham i Stand til at gjøre dette paa en Maade, som næppe nogen anden Opponent kunde gjøre det, og dog bleve alle disse Hensyn tilføbesatte for Retfærdighedens Fordringer, da han optraadte som Dyrer og Urvator imod Kirkens rette Myndigheder. Sandheden frygtede ingen Modstander! Guds Værk var ikke afhængigt af noget Menneske og fortsattes med forøget Kraft efter Rigdons Fald, medens han jaak stedse dybere og dybere, indtil hans Navn blev forglemt, og de sidste Spor af hans forrige herlige Virksomhed udslettedes og kun kom paa Tale i Forbindelse med Kirkens Hi-

storie fra hine Dage. — Han døde for nogle Aar siden, fattig og upaaagtet, medens Kirken fortsætter Kampen med usvækket Kraft mod hele den religiøse Verden med Gud og Sandheden som sine mægtige Allierede.

Disse Bemærkninger ere frentalkede ved følgende lille Notits i Deseret News under Datoen 5te Oktober 1887.

Sidney Rigdons Datterjøn.

„Vi modtog i Eftermiddag Besøg af Hr. Sidney H. Ellis, som er Medlem af „Scanlon“ Selskabet, (et gjennevenrejende Selskab), som giver Forestilling paa Theatret i Aften. Hr. Ellis er en Datterjøn af afdøde Sidney Rigdon, som en Gang indtog en fremragende Stilling i Kirken i dens tidligere Dage og var jaa velbekendt med mange af vore ældre Borgere. Han var tilstede da Rigdon døde. Rigdon gav ham sin Mormons Bog, og kort før han udaandede, sagde han til sin Datterjøn: „Sidney, min Dreng, Kirkens Værdomme ere jandel“ Han fortalte ham ogsaa mange interessante Omstændigheder, som stod i Forbindelse med hans tidligere Virksomhed i Kirken. Hans Bedstemoder, som døde nogle Aar senere, havde ogsaa fortalt ham det Samme.“ — Som det vil erindres, afgiver Hr. David Whitmer i Staden Richmond, Missouri, bestandig sit Vidnesbyrd om Mormons Bogs Original som blev vist ham af en Engel, medens Herrens Røst fra Himmelen erklærede, at dens Indhold var Sandhed og Overjættelsen rigtig, og han blev besalet at bære sit Vidnesbyrd om samme. Han er nu over 80 Aar gammel og paa Gravens Rand, rede til at møde sin Skaber, jvigter han ikke denne sin Pligt, skjønt heller ikke han er Medlem af Kirken. Havde Mormons Bog været

et Vedrageri, hvorfor vilde da disse nu ninteresjerede Mænd vedblive at forsvare det, som de kunde blive populære ved at blotte for en begjærlig Verdens Dine?

Svaret er dette: De havde Intet at blotte. Sandheden er uafhængig af Menneskers Gunst eller Ugunst og vil sejre over alle sine Modstandere.
C.

Beecher og Ingersoll.

Henry Ward Beecher, hvis Dod for ikke længe siden fandt Sted, var en i sin Tid meget fremragende Gejstlig, hans store Kundskaber og Veltalende vandt mange Tilhørere, hvor som helst han optraadte. Skjønt han ikke erkjendte at have nogen Tro paa de Sidste-Dages Helliges Lærdomme, saa fandt han sig dog foranlediget til i sine Prædikener at omtale Ting, som Herren aabenbarede til Profeten Josef Smith, hvilkte Lærdomme, paa den Tid, da de først bleve forkyndte for Verden, vare betragtede som vrangte og afvigende.

Beecher var upaatvivelig langt foran mange af Nutidens Prædikanter i sine Teorier og Meninger. Han var ogsaa ophøjet over de Lærdomme, som er saa almindelig hos Præsterne i de sektariske Kirker, naar Mormonerne komme paa Tale. Han ønskede, at de skulde have Frihed til at dyrke Gud overensstemmende med deres Samvittigheds Bydende; thi han anerkjendte, at de besad mange overlegne Egenheder. Vi kunne ikke frakjende ham, at han var en flittig Student og en virksom Arbejder i sin Stilling, og vi maa ogsaa tilskrive ham en vis Grad af Oprigtighed i den Sag, han arbejdede for. Han var nanjet sine Svagheder i det Hele taget en stor Mand.

Oberst Robert Ingersoll er maaske ligesaa fremragende paa sin Vis som den store Brooklin Gejstlig var. Han

er en Bespotter af Religion, en Mand, som ikke tror paa Gud og som latterliggjør hellige Ting. Som Mand betragtet er han maaske oprigtig; veltalende og kraftig som Taler; men han mangler den hellige Indflydelse, som bringer Menneskene til at føle lig de vare Brodre. Endskjønt han er lærd og vittig saa synker hans Foragt for hellige Ting ham dog i sine Medmenneskers Djæ. Det kan dog siges til hans Forsvar, at han hverken er en Smigrer eller en Hykler, og hans mandige Optraaden, som han flere Gange har udvist til Forsvar for Folk af alle Klasser imod Undertrykkelse, fortjener den højeste Berømmelse.

Det traq sig en Dag, at disse to store Mænd modte hinanden i et Selskab af flere andre ansete og oplyste Personer. Forskjellige Emner bleve omtalte og behandlede paa en behagelig og ophlysende Maade, men Religion ihntes med Vilje at blive forbigaaet. Den berømte Gudsforuægter var for høfslig til at indlede en Samtale derom, og den dygtige Gejstlig ansaa den for at være for hellig til at blive prisgivet for en Bantros og Bespotters Angreb. Tilslidst brød en af de Tilstedeværende, der var ængstelig efter at se et Sammenstod mellem de to Helte, Ingersoll og Beecher, Tansheden, og begyndte med at omtale hins Anstuelse om religiøse Afserer. Ingersoll begyndte øjeblikkelig

at forsvare sine Anstuelser og udbviste megen Bektalenhed i det han omtalte, hvad han behagede at kalde sin „oprigtige Overbevisning“.

Flere af de Tilstedeværende besvarede hans Ytringer, men imod al Forventning forblev Beecher taus, tilshneladende med Tankerne henvendt paa et andet Gemne, indtil den Person, som havde indledet Samtalen henvendte sig til ham og sagde:

„Hr. Beecher har De intet at sige om dette Gemne?“

Den gamle Mand hævede sig, sagte fra sine Fordybninger og svarede:

„Intet, I Virkelighed, hvis De vil undskyldte mig for at forandre Samtalen, jeg maa sige Dem, at medens De, mine Herrer, have samtalen, har mit Sind været fordybet i Betragtninger over et sørgeligt Skue, som jeg var Vidne til i Dag.“

„Hvad var dette?“ spurgte strax Oberst Ingersjoll, der, faset sine besynderlige Anstuelser om et „Hereseter“, er bekendt for sit godmodige Hjærtelag.

„D“, sagde Hr. Beecher, „som jeg var nede i Byen i Dag, jaa' jeg en stakkels halt Mand paa Krykker, der jagte og med Forsigtighed søgte at finde sin Vej over en Mudderpol idet han prøvede paa at gaa over Gaden. Han

havde netop naaet Midten, da et stort og kraftigt Menneske, der selv var oversmørt, kom farende op imod ham, rev Krykkerne fra ham og efterlod den ullykkelige Mand hjælpeløs i Pølen, som næsten opslugede ham“.

„Hvilken Slynge! han var!“ udbrød Obersten.

„Hvilken Slynge!“ ifemte Alle.

„Ja“ sagde den gamle Mand, i det han rejste sig fra sin Stol og strøg sit lange hvide Haar tilbage, medens hans Øjne skimmede som Ild — „Ja, Oberst Ingersjoll De er Manden. Den menneskelige Sjal er lam, men Kristendommen giver den Krykker, paa hvilke den kan bevæge sig paa Livets Vej. Deres Lardonime bortriver disse Krykker fra den og efterlader den hjælpeløs og som et Brag uden Nor paa det haabløse Hav. Hvis det er Deres Opgave, at berøve den menneskelige Sjal sin eneste Støtte paa Jorden — Religionen — da udfør det til Deres Hjertes Tilfredsstillelse. Det fordrer en Arkitekt til at opføre en Bygning en Taabe kan lægge den i Afte.“

Den gamle Mand satte sig ned og Stilhed paafulgte. Oberst Ingersjoll sølte, at han havde mødt sin Mester til at illustrere og taug. Selskabet tog sine Hatte og adskiltes. (Fv. Instr.)

Blandinger.

Det er den skønneste Side ved enhver Opdagelse, lige fra den aller tidligste til den afsluttende, at den fører til Kjærlighed, at den bøjer Sjælens frastødende Drifter under de tiltrækkende. Det er Opgaven at styrke de sidste og at udvikle Kjærlighedens Spirer, at fjerne og bekjempe alle forstyrrende Indskydelser. Det er Opgaven ikke at skildre og sole alt elskeligt som elskeligt, men at faa andre til at føle det og at vække Glæden over Kjærlighed. Paa denne Maade opdrages man til Kjærlighed. Det er jo, hvad den unge Moder gjør, naar hun ved Kjærlighedens Sjlde vækker Kjærligheden hos Barnet. Det er det, som er den

skjønneste Opgave for enhver Missionær. Det er det, som sker i Skolen, naar Opdrageren bojer de Unges Sjæle til Erbødighed og Begejstring. Og paa denne Maade kan man ogsaa vække Fædrelandsfjærligheden.

— Fremstridt er et af disse ubestemte Ord, som siger alt og siger intet, hvad der dog ikke er enstydigt med, at de ere uskyldige Ord. De kunne gjøre meget godt, men ogsaa meget Ondt, ligesom man fortolker dem til. Ordet Fremstridt er et ædelt og et misbrugt Ord, farligt og fristende, med en mærkelig Tryllekraft og en næsten uimodstaaelig Tiltrækning. Det gaar igjen i Sekternes og Partiernes første og sidste Bøn. det er Feltraabet i alle Kampe i Mandens Verden og paa Gaderne. Det har givet Anledning til de ædlestes Følelser og har været en Prydelse og en Undskyldning for de laveste. Man ser det lige saa godt baaret til Skue af Helte og Martyrer som af sorgelige Charlataner, der kun have til Formaal at benytte sig af Menneskets Dumhed.

— Det nylig opdagede franske Mordvaaben, den saakaldte „Rebel Riffel“, hvormed de franske Soldater herefter ville blive bevæbnede, er et sandt ødelæggende Vidunder. Krudtet, der bruges, er en hemmelig Sammenfætning, der kun kjendes af den franske Regjering. Riflen, der er en Repeté, vil træffe sit Maal sikrere end nogen anden Slags, endog saa i en Afstand paa mere end 4000 Aln. Ved en Prøveskydning med dette Vaaben, viste det sig, at Kuglen kan gjenne-trænge en otte Tommer tyk Stenmur paa 750 Alns Afstand. Den vil gaa igjennem hvilken som helst Slags Rustning, som Soldaterne bære, og vil paa en Miles Afstand gaa lige saa let gennem en Mand som paa 10 Skridts Afstand. Bøssen gjør intet Tilbageslag under Affyringen, og Krudtet giver ingen Røg fra sig.

Dødsfald.

Marie Bobell, født Madsen, afgik ved Døden den 11te September d. A. Hun var født i Tjørnelund ved Holbæk den 29de September 1844. Hun var Moder til 9 Børn og døde trofast og i Haabet om en Gjenforening med sine Kjære.

Indhold.

Uddrag af Geo. Teasdales Taler i Stockholm den 7de August 1887. 33	Fakta angaaende Utah..... 43
Høje Tanker om almindelige Ting. 39	Sidney Rigdons sidste Vidnesbyrd. 44
Køb. Bem.: 39	Beecher og Jørgensvold 46
Bagtalelse og dets Under 40	Blandinger 47
Emigranterne 42	Dødsfald 48

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af H. C. Fingær, Lorensøngsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. G. Vording (B. Peterien).